

LETO XII

V LJUBLJANI 9. MAJA 1943-XXI

ŠTEV. 15

PRVEMU KRMARJU „NAŠE ZVEZDE“

Ko je bila velikonočna številka „Naše Zvezde“ ravno v tisku, je dne 8. aprila umrl njen prvi urednik — konzultor škopljanske škofije

msgr. ANTE KORDIN.

Med kongregacijskimi voditelji, kjer je pokojni gospod monsinjor vedno zavzemal odlično mesto — saj je bil več let škofijski referent DMK — je misel na samostojno kongregacijsko glasilo dalj časa zorela. Najprej so mislili le na domače liste v družinskem krogu posameznih kongregacij. V jeseni 1931 pa so se voditelji, ki so pozneje tvorili prvi uredniški konzorcij, odločili za poseben list, ki so mu dali programatično ime — Naša Zvezda. In prvi urednik mu je postal — tedanji honor. katehet na III. r. gimnaziji in prefekt v Marijanišču g. A. Kordin. V uvodnem povabilu je zapisal: „List je naš, zato naj bo lep. Dviga naj dobre, kliče naj omahljivcem, osem pa naj bo dober svetovalec in moder vodnik.“ — In zgodilo se je tako!

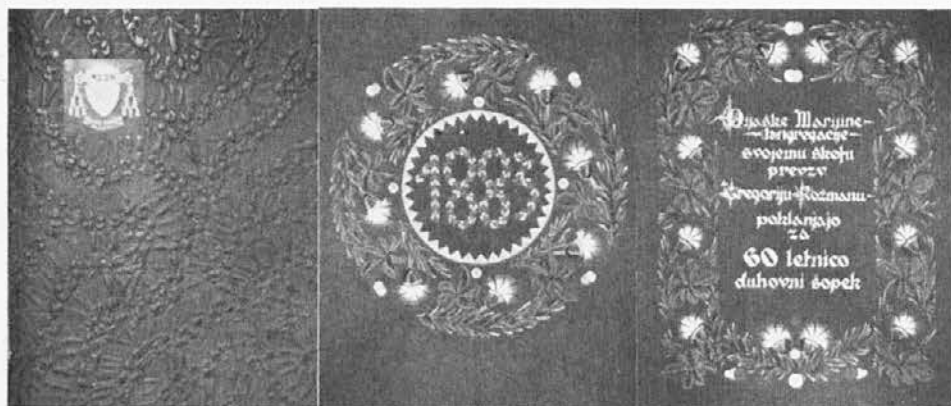

Gospod Kordin je v svoj letnik položil vso svojo ljubezen do dijaštva, zlasti do Mariji posvečenih kongreganistov. Zato je njegov letnik živa podoba njega samega: na zunaj ne posebno velik, a uglajen, živ, neposreden, pa odločen in mladostno ognjevit.

V naslednjih letih se je „Naša Zvezda“ razvila v splošen dijaški verski list. Gospod Kordin ji sicer ni mogel več tako neposredno pomagati, ker je odšel na veliko misijonsko delo k škofu Gnidovcu, a ostal ji je do konca zvest prijatelj in svetovalec.

Mnogi bomo g. msgr. Kordina ohranili v trajnem spominu kot osebnega voditelja in vzgojitelja, saj se je kot prefekt v Marijanišču in Zavodu sv. Stanislava ter kot katehet in kongregacijski voditelj v svojih najplodovitejših letih vsega razdal doraščajoči mladini, vsi pa mu moramo biti hvaležni za „Našo Zvezdo“, ki nam je po njegovi zaslugi zasvetila in nam sije še zdaj, ko je on že nad zvezdami.

Prosimo Boga, da bi bil iz Marijine bližine „Naši Zvezdi“, vsem njenim sotrudnikom, bralcem in prijateljem še vedno močni, čeprav nevidni krmar in priprošnjik.

Fotografije albuma z darovi DMK

DMK svojemu škofu

Kongreganisti in kongreganistinjke smo hoteli svojemu škofu za šestdesetletnico podariti prav sodobno vezilo. Na pobudo svojih voditeljev smo se z veseljem odločili, da bomo ves post nabirali zanj duhovne darove, o veliki noči pa mu jih poklonili »za pirhe«.

Na veliko soboto ob enajstih smo se zbrali zastopniki DMK, da Prevzvišenemu ta duhovni šopek izročimo. Šest nas je bilo: predniki kongregacije na klasični gimnaziji, v Marijanišču in pri sv. Jožefu, ter prednice stolne, uršulinske in lichtenturnske kongregacije. Naša srca so močno udarjala, ko smo stopali proti sprejemni sobi. Prav tiho so se odprla vrata in že nam stopa naproti naš ljubljeni oče, naš Prevzvišeni, da sprejme darove vseh dijaških kongregacij, zbrane v umetno izdelan album.

Album smo izročili z besedami:

»Prevzvišeni! Izročamo Vam duhovni šopek kot skromno darilce DMK k Vaši šestdesetletnici.

Poleg naših molitev za Vaše dolgo življenje smo prosili Vsemogočnega, da Vam poplača ves Vaš trud, vse Vaše delo, ki ga opravljate kot naš duhovnik in voditelj.

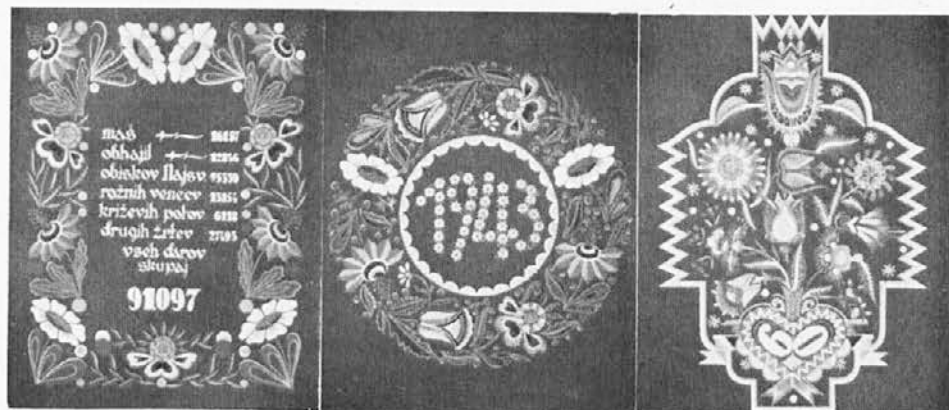
Kongreganisti se zavedamo dolžnosti, ki jo imamo do svojega škofa. Zato smo Vam, Prevzvišeni, sinovsko vdani. In ta vdanost ter ljubezen je naše drugo darilo za Vašo šestdesetletnico.

Na razpolago smo Vam z molitvami, premagovanji in dobrim zgledom, da Vam tako pomagamo pripeljati naš narod po Mariji k Jezusu. Zato bomo pod Vašim vodstvom apostoli posvetitve brezmadežnemu Srcu Marijinemu. To je naše tretje darilo, ki ga Vam danes poklanjamo.«

Prevzvišeni je na te besede odgovoril:

»Iskrena Vam hvala za bogati duhovni šopek! Mnogo ste molili, pa tudi v bodoče molite za te-le namene:

1. Da bi naš narod ne bil iztrebljen s površja zemlje. Majhni smo po številu, pa še ti smo raztreseni skoraj po vsej Evropi. Iz tega položaja nas more rešiti Bog, ki najrajši rešuje po Marijini priprošnji. Kongreganisti, ki ste Mariji na poseben način posvečeni, ste prvi poklicani k tej molitvi.

Risal kongreganist M. Koritnik

ob šesdesetletnici

2. Prav posebno molite za tiste izmed našega naroda, ki so zašli stran od Boga, v brezbožni komunizem, da bi se spreobrnil in svoje duše — tako dragocene — rešili in da bi brezboštvo ne zavladelo nad nami.

3. Prosimo Boga, da bi skoraj zavladel v svetu mir. V Marijo stavimo vse zaupanje. Res je prišlo, kar je naš voditelj napovedal, da ne bomo ne mogli ne smeli imeti voditelja razen Marije, ki nam bo vodnica. Zdaj bodi Marija po svojem brezmadežnem Srcu naša vodnica in kraljica. Če ji bomo verni in vdani otroci, nas bo materinsko varno in skrbno vodila.

4. Kar pa se moje osebe in moje težke službe tiče, Vas prosim, molite, da bi me pri vsem delu in pri vseh dolžnostih vodil Sveti Duh, me razsvetljeval tako, da nikdar ne bi ničesar odredil ali svetoval, kar bi moglo biti v škodo dušam in vernemu narodu.

Teh darov sem toliko bolj vesel, ker ste mi istočasno obljubili sinovsko odanost. Ne meni, ampak Cerkvi! Zelo sem vesel vašega zagotovila, da hočete postati apostoli posvetitve brezmadežnemu Srcu Marijinemu. S to posvetitvijo moramo enkrat za vselej pregnati iz naših vrst tisti liberalizem, ki je desetletja versko zastrupljal naš narod.

Vaša ljubezen do Marije mi je poroštvo, da bodo Marijine kongregacije tiste, ki bodo pomagale pripeljati naš narod po Mariji k Jezusu. Pristrčna hvala za duhovni šopek in ta album, ki tako lepo ponazoruje vašo ljubezen do vere in naroda. V zahvalo se bom vseh kongregacij spominjal v molitvi in pri sv. maši. Nikar pa sedaj ne nehajte moliti; nasprotno, še več, še bolj stanovitno molite in Marija vas bo gotovo uslišala.

Nato je Prezvizišeni vsakemu podal roko in se z vsakim nekaj časa pogovarjal. Ko pa smo odhajali, nam je ponovno naročal in se zahvaljeval: »Molite, in še enkrat hvala za te duhovne darove vsem, ki so jih pomagali nabirati.«

*

Sestre in bratje! Pojdimo torej na delo, da tako izpolnimo željo našega nadpastirja. Molimo in zadoščujmo, delajmo pokoro in vršimo med narodom apostolat. Naš vladika stavi v nas mnogo svojih upov. Vse naše življenje naj se ravna po kongregacijskem geslu: »Po Mariji k Jezusu!«

Iz življenja kongregacij

Miji v zadnji spomin. »Pomlad spet prišla bo, ko mene več ne bo,« smo tolikokrat skupno prepevale. Mija, takrat pač nismo mislile, da boš Ti prva med nami zatisnila oči. In ravno v času novega življenja, v času brstenja in prebujanja si nas zapustila. Pretresla nas je Tvoja smrt, saj si bila pred kratkim vsa polna življenja in lepih nad. Bila si tiha, skromna, do vsakogar prijazna. Kdor Te je spoznal, Te je moral vzljubiti. Svoje dolžnosti si vedno zvesto izpolnjevala. — Marija je vodila Tvojo življenjsko pot, Marija Te je vzela v svoje zarje in Marija Ti je plačilo v večnosti! — Mija, ne pozabi nas, ki ne vemo, kdaj Ti bomo sledile.

Tvoja sestra iz uršulinske kongregacije.

Marijina kongregacija Krekove učiteljske gospodinjske šole je malo znana, a vendar tiho in neumorno deluje.

S posebno akademijo smo v marcu proslavile obletnico kronanja svetega očeta in šestdesetletnico našega škofa. Otvorile smo jo s kongregacijsko himno. Nato

Papež Pij XII. kongregacijam

Ob priložnosti, ko so naše dijaške kongregacije izročile prevzvišenemu gospodu škofu ljubljanskemu dr. Gregoriju Rožmanu za njegovo šestdesetletnico dragocen duhovni šopek in mu obenem izrazile svojo otroško vdanost in vedno pripravljeno za apostolsko delo, bo kongreganiste zanimalo važno lastnoročno pismo sv. očeta Pija XII., ki ga je ob podobni priložnosti lansko leto (21. jan. 1942) naslovil na brazilskega kardinala Leme-ja in namenil vsem ondotnim kongregacijam.

Poleg velikega veselja in priznanja sv. očeta kongregacijam je v tem pismu posebno značilno močno poudarjanje apostolskega delovanja kongregacij.

Najprej se sv. oče ozira v preteklost in priznava velike uspehe, ki so jih kongregacije s svojim apostolskim delom dosegle. Potem v duhu obrača pogled okrog sebe in gleda »s posebnim veseljem člane... kako se z enako gorečnostjo posvečujejo intenzivnemu in plodnemu apostolskemu delovanju.« Končno gleda v bodočnost in najsilneje želi, naj se kongregacije poleg močnega notranjega življenja »vsak dan bolj trudijo sodelovati pri širjenju božjega kraljestva... in vsak dan še obilneje razširjajo krščansko življenje v posameznike, v družine in v družbo«. Za sklep pa tolikokrat izraženo misel povzame v željo, da »kongregacije, ki tako živahno in požrtvovalno delujejo, rodijo čim obilnejše nadnaravne sadove tako za lastno posvečenje kakor za napredek v delih krščanskega apostolata«.

To dragoceno pismo, ki pri svojem kratkem obsegu in jedrnatih vsebini obsega toliko dragocenih misli, smernic in priznanj sv. očeta, prinašamo v doslovnem slovenskem prevodu.

»Z izrednim zadovoljstvom smo sprejeli umetniško izdelani pergament, ki ga nam je poslal ljubljeni sin Cezar Dainese iz Družbe Jezusove, upravitelj Narodnega sveta Marijinih kongregacij v Braziliji, s katerim nam Marijine kongregacije izpovedujejo sinovsko vdanost in obenem izročajo predragoceni dar toliko tisoč obhajil, darovanih Gospodu za Kristusovega namestnika na zemlji.

Da se tem bolj slovesno in tem jasneje pokaže naša hvaležnost, smo sklenili napisati Tebi, ljubljeni sin, pismo, ki ga boš tolmačil v Našem imenu vsem, ki so pomagali sestavljati tako dragoceni duhovni dar.

Ta sinovski poklon, ki obsega tako obilne in neprecenljive duhovne darove, je napolnil naše

srece z veliko tolažbo in nam bil kakor blagi balzam sredi tolikih in tako hudih nesreč, ki mučijo in uničujejo svet.

Še večja tolažba pa nam je sporočilo, da te izvrstne udarne čete Marijine, ki jih vodijo častiti bratje nadškofje in škofje, uspešno sodelujejo pri širjenju Kristusovega kraljestva in vrše rodoviten apostolat z mnogimi in različnimi deli gorečnosti. To nas ponovno in še bolj utrjuje v prepričanju, da so te Marijine čete, držeč se svojih slavni izročil in pod vodstvom hierarhije, zavzele izreden položaj v delih in prizadevanju za večjo slavo božjo in rešitev duš; so duhovna sila velikega pomena za katolicizem v Braziliji, kakor si ti, ljubljeni naš sin, in tudi drugi častiti bratje škofje javno in očitno s toliko vnmom poudarjali.

S posebnim veseljem gledamo člane te miro-ljubne Marijine vojske, ki se trudijo ne le za lastno temeljito duhovno izoblikovanje, temveč se z isto gorečnostjo posvečajo intenzivnemu in rodovitnemu apostolskemu delovanju — dve točki, ki sta za vsako Marijino kongregacijo bistveni. Pogosto imajo duhovne obnove in pristopajo vsako leto k ognjišču duhovnih vaj, kjer si pripravljajo svoje duhovno orožje.

Naša zelo velika želja je, da se te šole pobožnosti in krščanskega apostolata iz dneva v dan širijo, da se vsak dan krepe v notranjem, poglobljenem nadnaravnem življenju, da se vsak dan bolj in bolj trudijo sodelovati pri širjenju božjega kraljestva po svojih izročilih in v ponižni pokorščini odlokom in navodilom hierarhije in da vsak dan še obilneje razširjajo krščansko življenje v posameznike, v družine in družbo, držeč se vedno izročene resnice in katoliških načel, ki se nikoli ne menjavajo, temveč ostanejo kljub spremembam časov in okolnosti nespremenljiva.

Ko Tebi, preljubi naš sin, izražamo svojo naklonjenost in svojo hvaležnost za tako dragoceni duhovni dar, zelo želimo, da življenje Marijinih kongregacij, ki tako živahno in požrtvovalno delujejo, rodi čim obilnejše nadnaravne sadove tako za lastno posvečenje kakor za napredek v delih krščanskega apostolata.

Dokaz in poročstvo Naše posebne ljubezni do teh Marijinih čet bodi naš apostolski blagoslov, ki ga z veliko ljubeznijo v Gospodu podeljujemo Tebi, vsem voditeljem Brazilije, svetni in redovni duhovščini in vsem članom Marijinih kongregacij.

Dano v Rimu pri Sv. Petru, 21. januarja 1942, v tretjem letu našega pontifikata. Papež Pij XII. <

nas je prednica naše kongregacije sestra Vanda pozdravila s prigodno pesmijo, g. voditelj pa nam je v lepem govoru živo prikazal, kako papež in škof vsak na svojem področju nesebično lajšata ljudem trpljenje teh dni. Po ljubki pesmici našega zborčka sta nam spregovorili še sestri Tatjana in Anka: prva o papežu, druga o škofu. Za sklep nam je naša tajnica Milena zaigrala na klavir, vse pa smo zapele papeško himno.

Z akademijo pa naše delo seveda ni končano. Vneto izvršujemo letošnji kongregacijski program, se pripravljamo na občo posvetitev brezmadežnemu Marijinemu Srcu, predvsem pa se trudimo za notranjo rast. Majda.

Duhovni darovi kongregacij sv. očetu za petindvajsetletnico škofovanja. Kakor slovenske tako so skušale tudi druge kongregacije svetega očeta za srebrni škofovski jubilej razveseliti z duhovnimi darovi. Iz mnogih dežel zaradi vojne stanja sicer niso mogle sporočiti njihovega števila, a že številke, ki jih tu navajamo, kažejo sinovsko vdanost kongreganistov in kongreganistinj svojemu vrhovnemu pastirju, ki je tudi sam kongreganist. Podarili so mu namreč skupno:

Naroč. maš	18.059
V njegov namen darovanih	52.471
Udelež. maš	3.500.264
Sv. obhajil	6.117.370
Obiskov Najsvetejšega	3.852.361
Križevih pot.	1.080.243
Rožn. vencev	4.396.293
Žrtev	7.011.323
Dobrih del	9.631.654
Razn. molitev	30.929.660

Skupaj 66.369.698
 Koliko od tega je tvojih?

11.

Lucija.

Ob Hiacintini smrti je imela Lucija štirinajst let. Želela si je resnega dela, a ljudje so ji z neprestanim in brezkončnim spraševanjem kradli dneve in tedne. — Leirijski škof, ki se je za Fatimo zavzel z izredno ljubeznijo in previdnostjo, je sklenil, da bo Lucijo umaknil ljudski radovednosti. Neprestano obleganje množic bi utegnila biti zelo nevarna skušnjava za njeno ponižnost. Preskrbel ji je bivanje na severu Portugalske v zavodu sester Dorotejk v Oportu.

»Moja draga,« ji je rekel škof, ko jo je poklical k sebi na razgovor. »ti ne smeš nikomur povedati, kam greš. Nikomur ne boš razodela, kdo si. In nikomur več ne smeš omenjati fatimskih dogodkov.«

»Ne bom, Prezvzišeni!« je Lucija mirno obljubila.

Nekega dne je kar zginila iz Fatime. Poslovala se je samo od preljubih krajev in stvari, ki so bili neme priče njene izredne detinske sreče.

Sestra prednica je ob prihodu Lucijo resno premerila z očmi in rekla:

»Če te bodo vprašali po imenu, reci samo: 'Sem Maria das Dores' (Marija žalostne Matere božje). Od kod? 'Iz Lizbone.' Na sprehod z drugimi gojenkami ne boš hodila in nikoli ne boš pripovedovala, zakaj ne hodiš.«

»Da,« je bil Lucijin odgovor. S to besedico je odmrta svojemu imenu in začela novo življenje. Nihče je ni prepoznal za Lucijo Marijinih prikazovanj.

Tako je preživela štiri leta. Hodila je v šolo, učila se je tipkanja, vadila se v kuhinji in gospodinjstvu. Tudi v črkostavstvu se je izvežbala. V značaju je kazala včasih nekaj svojeglavnosti in robotosti, a se je hitro pokesala in popravila.

V tretjem letu (8. julija 1924) jo je presenetilo uradno cerkveno odposlanstvo, ki je imelo nalog, da preišče fatimske dogodke. Tedaj je Lucija pripovedovala o vsem, kar so jo bili vprašali, nato pa se spet potopila v molk.

Poleti 1925 je potrkala na vrata dorotejskega noviciata v Tuy, na španski strani severne portugalske meje; odločila se je, da stopi v red Dorotejk. Ob preobleki je dobila redovno ime: sestra Marija Lucija žalostne Matere božje. Po treh letih (3. oktobra 1928) je napravila začasne zaobljube, šest let nato (3. oktobra 1934) pa večne. K slovesnosti večnih obljub je prišla mati, dve njeni sestri, nekaj sestričen in prijateljic ter celo leirijski škof, da ji pristržno čestitajo.

Nato se je s. Marija Lucija vrnila k svojemu vsakdanjemu delu pospravljanja, pometanja in čiščenja. Danes živi v dorotejskem samostanu Pontevedra na Španskem kot vzor ponižne in do potankosti pokorne redovnice. Najrajši prebira evangelij, Hojo za Kristusom, sv. Malo Terezijo in sv. Janeza Berhmansa, ker sta tako zelo ljubila skritost in majhnost.

V duhu je še vedno vsa v Fatimi: »Posebno 15. v mesecu,« kakor priznava sama, »molim v duhu z množico pred izpostavljenim Najsvetejšim, dokler me ne prenaga spanec... Ko molim rožni vence, ga molim s tisoči in stotisoči za spravo brezmadežnemu Srcu Marijinemu, za grešnike, za svetega očeta, za duhovnike, za vse, ki so bolni na telesu in na duši, za domovino in zase...«

S. Marija Lucija kot dorotejka med svojimi gojenkami.

Skrivnost.

V tretjem prikazovanju je Marija zaupala pastirčkom nekaj, kar ni veljalo samo njim, ampak Cerkvi in vsemu svetu. Dostavila pa je:

«Ne pripovedujte tega nikomur!»

Marijino naročilo so vsi trije sveto držali. Rajši bi dali življenje, kakor da bi kaj izdali. Po Franceljnovi in Hiacintini smrti, ko je ostala Lucija sama s skrivnostjo, je morda že kdo mislil, da bo skrivnost pač ostala svetu skrivnost. Toda božja volja je bila drugačna. Čakala je primernege časa. Prišel je po štiriindvajsetih letih. Tedaj je Lucija »iz pokorščine in z božjim dovoljenjem«, kakor pravi sama, spregovorila.

»Skrivnost, ki nam jo je Marija zaupala«, pravi, »obsega tri točke. Tretje za zdaj še ne smem objaviti.« (Najbrž jo še bo. O čem govori? O usodi sveta po vojni? O sadovih posvetitve Marijinemu Srcu? O spreobrnjenju Evrope ali Rusije? Ne vemo, samo ugibamo lahko.)

Prva je pogled v pekel. Takole pripoveduje Lucija 31. avgusta 1941:

»Marija je v tretji prikazni razprostrla roke, iz katerih so lili žarki silne luči. Ti žarki so prodirali v zemljo in nam odpirali pogled v veliko morje ognja pod zemljo. V ognjenem morju smo videli hudobe in pogubljene duše v človeški podobi, vse ožgane ali pa prozorno žareče, kako jih plameni dvigajo kakor iskre ali dim ob požaru, da jih potem spet požirajo kot ogorke, ki padajo v ogenj, kakor da nimajo teže in ne ravnovesja. To se je godilo med strašnim njihovim rjovenjem ter kriki bolesti in obupa, da nam je šel strah in groza do mozga. (Menda sem prav ob tem pogledu zakričala od groze.) Hudobci so se razločevali od duš po svojih grdih in ostudnih oblikah strašnih, nam neznanih zveri...«

Prikazen je trajala le kratek trenutek. Samo Materi božji, ki nam je malo prej obljubila nebesa, se moramo zahvaliti, da nismo umrli od groze.

Hlito smo povzdignili oči k nebeški Materi, ki nam je milo, pa žalostno dejala: »Videli ste pekel, kjer končavajo duše ubogih grešnikov. Da bi jih obvaroval pogubljenja, hoče Gospod uvesti po svetu pobožnost do mojega brezmadežnega Srca.

Če se bo to storilo, kar vam bom povedala, bo rešenih mnogo duš in bo mir na svetu...«

Vojska (1914—1918) gre h koncu. A če ljudje ne prenehajo žaliti Gospoda, bo v kratkem pod naslednjim papežem izbruhnila druga, še hujša vojska.

Ko boste videli neko noč neznano svetlobo, vedite, da je to veliko znamenje, ki ga vam daje Bog, da je blizu kazen za toliko zločinov sveta: vojska, lakota, preganjanje Cerkve in papeža...«

Da to preprečim, bom prišla in pozvala svet, naj se posveti mojemu brezmadežnemu Srcu in sprejema zadostilno obhajilo na prve sobote v mesecu.«

Glede neznane svetlobe, ki jo napoveduje Marija, je Lucija mnenja, da je Bog že dal to znamenje z veliko in skrivnostno svetlobo, ki je bila vidna po vsej Evropi v noči od 24. na 25. januarja 1958, in ki so jo znanstveniki označili za izreden in nenavaden severni sij. V prepričanju, da je nova svetovna vojska, »ki bo grozna in strašna«, pred durmi, je s. M. Lucija takoj storila vse, da bi se Marijina naročila čimprej izvedla. Pa se je morala prepričati, da svet nato še ni bil pripravljen.

Da bi Marijino željo o posvetitvi sveta Marijinemu Srcu izpolnil, je papež Pij XII. 31. oktobra 1942 posvetil svet brezmadežnemu Marijinemu Srcu. Prav tako smo v ljubljanski škofiji obhajali prve sobote v čast brezmadežnemu Srcu Marijinemu in se mu posvečali po družinah, zavodih, šolah in organizacijah. Za 30. maj pa se bo posvetila vsa škofija skupaj po cerkvah med dopoldansko službo božjo.

Posvetitev pa je le ena Marijinih želja in pogojev za mir. Še drugi pogoji so molitev, pokora, zadoščevanje, iskreno spreobrnjenje, z eno besedo: popolno spreminjenje življenja. Ti pogoji pa ne zavise od papeža ali škofa, ampak od ljudi, od sveta samega.

Ko ljudje tudi to store, se jih Bog po Mariji gotovo usmili!

Ta številka je vsa posvečena kongregacijam. Poklanjamo jo prijateljem kongregacij ob priliki svetoonega kongregacijskega dne v priznanje in pobudo.

Naslednja številka — zadnja v tem šolskem letu — bo izšla konec maja ali v začetku junija. Posvečena bo predvsem posvetitvi dijaštva Marijinemu Srcu. Zato prosimo iz vseh kongregacij, šol in zavodov poročil o pripravah, načinu in uspehih posvetitve. Poročila pa naj bodo kratka, zelo kratka in jedrnata.

Uprava pa prosi, da bi bila z zadnjo številko poravnana tudi vsa naročnina.

DRUGA NEDELJA V MAJU

SVETOVNI KONGREGACIJSKI ZADOSTILNI DAN

Nekaj let sèm tudi pri nas obhajamo drugo majniško nedeljo »svetovni kongregacijski dan«, skupaj s kongregacijami vsega sveta. Tudi letos ga bomo, in sicer dne 9. maja ob 5. uri popoldne s skupnim zadostilnim češčanjem v stolnici.

1. Pred enajstimi leti so v Benetkah začeli s to spravno pobožnostjo. Da bi zadostili Bogu za številna bogokletja, zlasti še za preklinjanje Matere božje, pa tudi za nesramno govorjenje, so po župnijah organizirali zadostilni dan. Ta sveta navada se je prihodnje leto obhajala tudi že zunaj Benetk, kmalu tudi po drugih škofijah. Škofje in redovi so jo pospeševali, pohvalil jo je tudi papež Pij XI. Leta 1934. so kar ves mesec maj posvetili zadoščevanju za bogokletja, »ki si jih brezbožna usta upajo izreči zoper vzvišeno ime presvete Device«.

Svetovni kongregacijski dan je torej po svojem začetku »zadostilni dan« za preklinjanje Matere božje.

2. Zadoščevanje in pokoro so kongregacije organizirano gojile že prav od svojega začetka. O prvi ljubljanski kongregaciji, ustanovljeni leta 1605. pri Sv. Jakobu pri jezuitih, pravi zgodovina, da so njeni člani veliko čistili sv. Rešnje Telo, da zadostujejo s tem za nevero protestantov. Nekateri so se silno strogo pokorili, tretješolci so se n. pr. resno bičali, molili kleče na polenu, ponoči imeli kamen za zglavje in podobno; a ta zunanja pokora je bila le izraz in znamenje njih notranjega zatajevanja strasti, greha. Varovali so se jeze, napuha, sovražnih misli, nedostojnih ali žaljivih besed in podobno. Tako govori o njih zgodovina. — Prima Marija v Rimu ima še danes posebno pobožno zvezo, obdarovano od papežev z odpustki, v kateri zadostujejo za preklinjanje. Člani se zavežejo, da sami ne bodo nikoli izrekli nobene kletvice, da bodo pri svojih podrejenih kletev in preklinjanje vedno preprečevali in da bodo vsak dan nekaj v spravo za bogokletje molili; če pa bodo slišali preklinjanje, bodo s kratko molitvijo zanj zadostili.

3. Da kongreganist z zadoščevanjem hoče vrniti svoji Materi čast, je menda samo ob sebi umevno. Zelo mora boleti otroka, če kdo njegovo mater žali. In kongreganistu je Marija na poseben način Mati! — Letos nas k temu zadoščevanju vabi tudi naš škof, da tako pripravimo naš narod na posvetitev brezmadežnemu Marijinemu Srcu. Velikodušno moramo izpolniti to vabilo, saj bomo na ta način apostoli posvečenja Marijinemu Srcu in obenem dejansko pokažemo svojo veselo pokorščino cerkvenim poglavarjem. — Zato zadostilni dan 9. maja z iskreno pobožnostjo opravimo v zadoščenje, ves maj pa porabimo, n. pr. pri naših lučkah, za zadoščevanje Materi božji po namenu kongregacijskega zadostilnega dne in po namenih svojega škofa. Saj moramo zadostovati za toliko in tako strašnih grehov, s kakršnimi Boga na slovenski zemlji pač še nikoli niso žalili. Zato velikodušno na veliko dolžnost!

Jože Pogačnik.